

[Miljøministeren]

Den sidste ting, jeg gerne vil fremhæve, er, at SF's forslag opererer med nye håndhævelsesmidler. SF foreslår, at samfundstjeneste skal være en mulig straffesanktion, og at man skal kunne frakendes retten til at udøve virksomhed.

Jeg vil også her gerne spørge SF, hvornår SF mener, at disse sanktioner skal bruges. Og så vil jeg minde om, at samfundstjeneste fortsat kun er på forsøgsstadiet og næppe kan træde i stedet for bøder, der jo ikke er en straf, der som samfundstjenesten griber ind i den personlige frihed.

Jeg er dog helt enig med SF i vigtigheden af håndhævelsen. Det gælder både tilsynsindsatsen og reaktionen på konstaterede lovovertrædelser. Men allerede nu kan vi glædeligvis konstatere en betydelig skærpelse af straffene for miljølovovertrædelser, ligesom Justitsministeriet har styrket sin indsats mod miljøkriminalitet med oprettelsen af en miljøsektion. Derudover agter vi naturligvis at styrke samarbejdet mellem Justitsministeriet og politiet og Mijøministeriet og Miljøstyrelsen i fremtiden.

Jeg er også enig i, at forsigtighedsprincippet bør indgå i lovarbejdet. Jeg har selv berørt dette i min fremsættelsestale, hvor jeg påpeger det etisk nødvendige i et forsigtighedsprincip. Men jeg synes, vi skal overveje, om den måde, SF understreger dette princip på – ved en ændring af selve lovtæksten – er den mest hensigtsmæssige, eller om vi hellere skal levere det sådan, som vi har foreslået.

På fire områder adskiller SF's forslag på planlægningsområdet sig indholdsmæssigt i større eller mindre grad fra regeringens lovforslag. Generelt vil jeg sige, at jeg forstår tankegangen bag lovforslaget, og jeg betragter det som et oplæg til den videre drøftelse af offentlighedsreglerne i regeringens planlovsforslag. En sådan drøftelse deltager vi naturligvis gerne i.

Jeg vil dog allerede nu sige, at jeg finder forslaget om offentliggørelse af obligatoriske alternativer til hvert eneste planforslag og forslaget om vejledende folkeafstemninger om lokal- og kommuneplaner unødigt forsinkende og fordyrende. Er den store utilfredshed til stede, som forudsættes, når man kræver, at 33 pct. skriver under på kravet om en afstemning, så er jeg temmelig sikker på, at protesten vil blive hørt uden afstemning, og det vil være betydelig

billigere. En regel om vejledende folkeafstemninger er desuden helt fremmed for planlovgivningen.

Dette forslag, der er udtryk for en ganske betragtelig mistillid til de lokale folkevalgte råd, bliver mestendels en forhalingsbestemmelse, som jeg ikke synes det er ønskeligt at indføre.

Jeg mener i øvrigt, at hensynet til borgernes muligheder for at drøfte forskellige planløsninger tilgodeses gennem bestemmelserne om forudgående offentlighed og afgivelse af en beretning ved de 4-årige revisioner af region- og kommuneplanerne.

Der er altså for så vidt angår disse forslag lagt op til nogle ganske ressourcetunge procedurer hos SF.

Med hensyn til den forudgående offentlighed er forslagene ikke mere forskellige, end at det skulle være muligt at opnå enighed.

Vedrørende selve offentlighedsfristerne, tiden til debat, vil jeg gerne præcisere, at harmonisering og forenkling er et helt centralt punkt i regeringens planlovsforslag. Fristerne er fastsat under hensyntagen til de fremtidige planlægningsopgaver og er afbalanceret i forhold til mulighederne for en reel borgerindflydelse.

SF's forslag indebærer, at der opereres med fem forskellige sæt regler om offentlighedsfrister. Det kalder jeg ikke forenkling. Det betyder også, at eksempelvis alle regionplanændringer og kommuneplanændringer af mere omfattende karakter vil kræve 24-28 ugers samlet offentlighed.

Jeg må fastholde, at udgangspunktet skal være harmonisering og forenkling, og at der ved offentlighedsfristerne må tages hensyn ikke alene til borgerne, men også til kommunerne og amterne og til den byherre, som venter på et plangrundlag for at komme i gang med et byggeri.

SF har ikke som regeringen et forslag om ophævelse af miljøministerens godkendelse af regionplanerne, som er et eksempel på den decentralisering og forenkling, der er udgangspunkt for regeringens miljølovsreform. Ved at indføre en vetoordning i stedet for statslige godkendelser af regionplanerne fastholdes en ordning, som staten kan benytte, hvor væsentlige statslige interesser er på spil.

Den statslige indsats omkring regionplanlægningen kan herefter koncentrereres og målrettes mod de punkter, hvor egentlige statslige in-